

holde Ordning vil være Landfogdens Stilling. Paa Læssø opkræves nemlig en Deel af Skatterne af denne saakaldte Landfoged, hvilke han sender til Hjørring Amtstue; han indkræver dernæst den Afgift for Domcapitelet, der betales af Den under Navn af Landgilde; dernæst opkræver han nogle Forstrandsindtægter, som dog ere af meget ringe Betydning, fremdeles oppebærer han Dens Kongetiende, der i et Andragende fra Bjergerne af 1852 er anslaaet til en Værdi af 800 Rd., og efter de Oplysninger, jeg senere har faaet fra Den, tør det antages, at den har en endnu højere Værdi, imod at han for denne Kongetiende svarer en Refusion af 150 Rd. Dernæst bruger han en af de bedste Eiendomme der paa Den, den saakaldte Klitgaard, der har et Jordtilliggende af 5 Tdr. 3 Skpr. Hartkorn. Landfogdens Forretninger have tidligere været af et betydeligere Omfang, idet der nemlig under ham ogsaa har ligget Skifte- og Overformynderivæsenet; han har desuden været Dens Branddirecteur og Sandflugtscommissair, men disse Bestillinger ere i de senere Tider lagte andetsteds hen, idet navnlig Skifte- og Overformynderivæsenet er lagt ind under vedkommende Retsbetjent. For altsaa paa Den Læssø at faae opkrævet Skatterne og nogle andre aldeles ubetydelige, eller mindre betydende Afgifter, holdes der en Embedsmand, som bestodder en af de bedste Eiendomme paa Den, opkræver en Tiende af betydelig højere Værdi imod en Godtgørelse af 150 Rd., nyder dernæst en Anpart, nemlig $\frac{1}{4}$ af den Femtepart, som Bjergerne maae betale af deres Bjergeløn. De øvrige $\frac{3}{4}$ af denne Afgift af Bjergelønnen deles, saavidt jeg veed, ligeligt imellem Skolevæsenet og to

geistlige Embedsmænd i Viborg. Der er med hele dette Forhold forbundet andre eiendommelige Omstændigheder, som det imidlertid ikke har været mig muligt i deres Enkeltheder nøjagtigt at efterspøre.

Den Afgift, som Bjergerne betale, maa naturligvis til enhver Tid have faldet dem trykkende; Bjergningerne paa Den Læssø ere forbundne med større Vanskeligheder og med større Livsfare, end de maaskee ere paa noget andet Sted i hele Danmark, hvor der hyppigt skeer Strandinger. De Udgrunde omkring Den, paa hvilke Skibe i Almindelighed strande, ligge nemlig langt borte; den nærmeste Grund er noget over en Mil, og den fjerneste, Kobbergunden, 2 å 3 Mil fra Den, og under disse Omstændigheder — saa langt fra Land — er Bjergningen forbunden med dobbelt Livsfare. Lige siden 1785, da en Højesteretsdom af 24de Januar paalagde Den at betale denne Femtepart til Domcapitelet i Viborg, har det været Bjergernes Bestræbelse at blive frie for denne Afgift; jeg er imidlertid kun istand til at meddele, hvad der er skeet i saa Henseende i de seneste Aar. I 1840 indgik Bjergerne med et Andragende til den da forsamlede norske Stænderforsamling, som gik ud paa, at Bjergelønnen for dem maatte forhøies, for at deres Arbeide kunde blive betalt lige med det Arbeide, som andre Bjerger i Landet ydede. Den norske Stænderforsamling anbefalede dette Andragende til Regjeringens Omsorg, og i Svaret af 7de Octbr. 1842 paa Stænderforsamlingens Indstillinger, udtaltes det af Hs. Maj. Kongen, at det ansaaes for ønskeligt, at Femtepart-Afgiften kunde bortfalde eller ialtfald forvandles til en fast aarlig Afgift.